

който приличаше повече на умръль отъ колкото на живъ и едва са държеше на краката си: « Пикильо, рече му, иди да приготишъ за г. Гонгарелло и за племенницата му червената стая, и са върни до тосъ часъ да ги заведешъ ».

Пикильо зе влѣхвешкото фенерче на капитанина и излѣзе; но едва са отстѣпи нѣколко отъ вратата, и са спрѣ като си хапаше рѣцѣтъ и като са чудяше какво да направи. Готовъ бѣше да пожертвова живота си за да отърве Жуанита; но какъ? на кой светецъ да са помоли? И тъй младото момиче и уйка ѝ, които нито подозрѣвахъ висящата надъ тѣхъ опасность, немахъ другъ защитникъ, освѣнъ едно дѣте, единичко срѣщо толкози разбойници и особенно срѣщо ужасныя капетанинъ; и за да направи какво-годѣ рѣшеніе, за да измысли едно средство за спасеніе, Пикильо немаше освѣнъ нѣколко минути въ расположеніето си.

Като си събра сичкытъ силы, съ едната си рѣка държеше фенерчето, а съ другата са придържахъ о преградкытъ на стѣлбата, той са качяше по нея за да иде въ червената стая, която са намѣрваше на първия катъ и имаше вратата си на единъ малкъ и тѣсенъ коридоръ. Пикильо наченъ да разтребя стаята, да приготвя креветытъ, завивкытъ, като търсеше и не намѣрваше нѣдѣ знакъ отъ опасность. Но, или отъ смущеніе, или отъ безпрестаннытъ му мърданія, той бутнѣ фенерчето което паднѣ на земѣтъ безъ да угасне. Като са наведе да го земе, стори му са че видѣ на дѣскытъ малкъ единъ разрѣзъ, който обикалѣше около кревета. Приблѣжи фенерчето, преглѣда повнимателно и са увѣри че сѣкый отъ двата креветы лѣжеше надъ единъ видъ врата, не добръ слѣпени съ другытъ дѣски, защото осѣти струя отъ въздухъ, който духаше отъ долу. Като зе да съчетава въспоминанията си, той са убѣди че сичката онастность бѣ тамъ. . . . Какъ? туй не можеше той да го разумѣ добръ; но не са сумѣваше че ако Жуанита и уйка ѝ влѣзяха веднѣжъ въ пѣкълната тѣзи стая не щѣхъ излѣзе вече;